

χουν κατὰ τὰς ἐσπερινὰς ὥρας· οἱ δὲ ἐγκράρδιοι γέλωτες καὶ αἱ διχυγαί φωναί των προανήγγειλλον τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἔκρου. Οἱ παῖδες ὁμοιάζουσι τοῖς πτηνοῖς· ὁ Ἀπρίλιος προστίθισιν ἐλαφρότητα εἰς τὰς κινήσεις καὶ μουσικὴν εἰς τὰς φωνὰς των. Ἡ αὖξις τῶν ἡμερῶν οὐδόλως διέκοψε τὰς ἐσπερινὰς συνδιαλέξεις ἡμῶν κατὰ τὸ λυκαυγές.

Ἀπόδειπνόν τι τῆς Μεγ. ἐβδομάδος ἡ Νανίνα μετέβη μετὰ τῆς Ἄννης εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐπέστρεπον περὶ λύχνων ἀφ᾽ αὐτῆς, καὶ τὸ φαρμακεῖον εὐρέθη βεβουλισμένον εἰς ἀόριστον τινὰ σκιάν. Ἡ γλαυξ ἔδονεῖτο ἐν τῷ κλωθίῳ αὐτῆς, καὶ ἐγὼ ἐπρόσεχον εἰς τὰς τελευταίας κωδωνοκρουσίας τῆς ἐσπερινῆς προσευχῆς, αἵτινες τοσοῦτον μετεώριζον τὰς σκέψεις μου, ὥστε οὐδόλως ἤκουσα τὴν θύρην κρουσμένην· ἰδὼν δὲ αἰφνιδίως τὴν Νανίναν περὶ ἧς ἐσκεπτόμην ἀνεσκήρτησα μεθ' ὁρμῆς.

— Τί ἐσυλλογίζεσθε, κύριε Κλαύδιε; μετ' ἡρώτησεν, ἐν ᾧ μετέβαινεν ἡ ὑπηρετίς εἰς τὸ μηχανεῖον.

— Ἐπρόσεχον εἰς τοὺς κώδωνας, κυρία Νανίνα.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐστέναξα. Καὶ ἐπῆλθε σιωπὴ. Τὸ σκότος πῦξενεν εἰς τὸ φαρμακεῖον καὶ οὐδὲν διέκρινον εἰ μὴ τὴν λεπτοφυῆ σκιαγραφίαν τῆς Νανίνας καὶ τοὺς φαιδροὺς καὶ μειδιῶντας ὀφθαλμοὺς αὐτῆς. Εἰλκυόμην ὑπὸ τοῦ μηχανητικοῦ αὐτῶν φωτός καὶ αἱ σκέψεις μου ἐβουθίζοντο καὶ περιπλανῶντο ἐντὸς αὐτοῦ. Ὀλόκληρος ὁ κόσμος εἶχε γίνεαι ἄφαντος καὶ οὐδὲν ἔβλεπον εἰ μὴ δύο φωτοβόλους κόρως.

— Γλυκύτατος εἶναι ὁ καιρὸς ἀπόψε, εἶπεν ἐκείνη ἵνα διακόψῃ τὴν ὀχληρὰν σιωπὴν. Ὅσμη ἔκρος ὑπάρχει εἰς τὰς ὁδοὺς. . . Μετέβημεν μέχρι τοῦ δάσους μετὰ τῆς κυρᾶς Ἄννης. Ἠξέεύτε . . . οἱ σχίνοι ἀνθίζουσιν ἤδη! — Πόσον εὐχάριστον τὸ ἔαρ! ἀπήντησα, οὐδόλως προσέχων ἐὰν ἡ ἀπάντησίς μου ἤρμοζε πρὸς τὰ λεχθέντα. — Ἐβλεπον τὰ ἱλαρὰ καὶ διαυγῆ βλέμματα τῆς καὶ ἡσθινόμην ἐμαυτὸν ὑπεράνω τῆς γῆς ἐπικιρόμενον ὑπὸ μυστικῆς τινος ἐπιρροῆς.

— Συνέλεξα σχοίνορας, ἐξηκολούθει ἡ Νανίνα, καὶ μικρὰν ἰαδέσμην χάριν ἡμῶν. — Ὁσφρανθῆτε τὴν γλυκειὰν ὀσμὴν! — Καὶ ἡ λευκὴ τῆς χεὶρ ἐξετάθη πρὸς ἐμέ. — Προσῆγγισαν εἰς τὰ χεῖλη μου οἱ τρέμοντες αὐτῆς δάκτυλοι; . . . ἐξάλισέ με ἡ ἡδεὶς καὶ ἐπρινῆ ὀσμὴ τῶν ἱων; . . . Οὐδὲν τούτων ἐνθυμούμαι. Ἐλαβον τὴν μικρὰν χεῖρα μεταξὺ τῶν ἐμῶν καὶ τὴν ἐφίλουν ἐπανειλημμένως. — Ἄ! κύριε Κλαύδιε! ἀνεφώνησε, καὶ ἡ ὥραία αὐτῆς κεφαλὴ κατεκλίθη ἡρέμα ἐκ βαθείας συγκινήσεως.

— Ὅπως οὐκ ἀγαπῶ! . . ἐψιθύρισα ὁρμῶν πρὸς αὐτήν.

— Λοιπὸν, φίλησέ την, ἤκουσθι λέγουσα ταχέως ἑξεία φωνή, διὰ τοῦ μικροῦ παραθύρου τῆς αἰθούσης

ἐρχομένη, καὶ εἰς τὸ φῶς τῆς ὑπὲρ τὰς ἀπέναντι στέγης ἀνατελλούσης, ἀνεγνωρίσαμεν τὸ ἀνήσυχον πρόσωπον τοῦ κυρίου Πεχουάνου.

Καὶ ἡ μὲν Νανίνα ἀφῆκε μικρὰν φωνήν, ἐγὼ δὲ ἐκλείσκα τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς λειποθυμήσας. Ἐν διαστήματι δευτερολέπτου ἐθεώρουν ἐμαυτὸν ἀποβιολόμενον ἐκ τῆς οἰκίας Πεχουάνου καὶ αἰσχροῦς ἀπεμπόμενον πρὸς τὸν θεῖόν μου, τὸν ἐφημέριον. Ὅταν δὲ ἐτόλμησα ν' ἀνοιξῶ τὰ ὄμματα ὁ προεσταμένος μου.

— Φιληθήτε λοιπὸν, ἐπανέλαθεν, ἀφ' οὗ αἴς ἐπιτρέπω τοῦτο. Καὶ λαβὼν ἐκάτερον ἐκ τῆς χειρὸς, ἡρέμα ὤθησεν ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλους. . . .

Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἐπαρθέντος τοῦ τραπεζομανδύλου παρὰ τῆς Ἄννης, τοῦ δὲ κυρίου Γροδάρδου καθυμένου, ὁ κύριος Πεχουάνος ἠγέρθη ἐπισήμως καὶ λαβὼν με ἐκ τοῦ βραχίονος· ἰδοὺ, εἶπε μετ' ἐξουσίας φωνῆν, ἰδοὺ ὁ μέλλων σύζυγος τῆς θυγατρὸς μου Νανίνας. Ἄμα ὡς γίνῃ δεκτὸς ὁ Κλαύδιος ὡς φαρμακοποιὸς, νυμφεύομεν αὐτοὺς καὶ, προσέθεσε κύπτων πρὸς τὸν ἱατρὸν ὅστις ἐμειδίασε, θὰ δώσω τῇ Νανίνᾳ ὡς νυμφικὸν δῶρον τὸ «Ἀντίδοτον».

Ὁ κύριος Γροδάρδος συνεκινήθη, ἡ Ἄννα ὠλόλυξεν, ἡ Νανίνα καὶ ἐγὼ ἐσφίγγομεν τὰς χεῖρας ἀλλήλων κλαίοντες ἐκ χαρᾶς, καὶ μόνος ὁ Ξάνθουρος, ἐνοκλάζων ὡς σφιγξ πρὸς τὴν ἄκραν τῆς τραπέζης, ἐγλύφετο ἀπαθῶς. (Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

ΤΗΣ ΜΕΓ. ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ.

1

Ἡ συνθήκη τοῦ ἀποστέλλειν πρέσβεις εἰς ξένα ἔθνη εἶναι ἀρχαιοτάτη, διότι καὶ οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἀπέστελλον τοιοῦτους καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι εἶχον τοὺς λεγομένους legati, οἵτινες ἐμισθοῦντο μὲν ὑπὸ τῆς πολιτείας, εἶχον ὁμῶς δικαίωμα νὰ συλλέγῃσι συνεισφοράς τινὰς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, δι' ὧν διήρχοντο· ἀπεστέλλοντο δὲ εἰς λίαν ἐκτάκτους περιστάσεις. Ἡ συνθήκη διαρκῶν πρεσβειῶν ἤρξατο κυρίως τὸν ΙΕ' αἰῶνα κατὰ πρῶτον ἐπὶ Φερδινάνδου τοῦ ΙΕ' τῆς Ἰσπανίας. Ἐπὶ δὲ Εἰρηνικοῦ τοῦ Η' τῆς Ἀγγλίας, οἱ πρέσβεις ἐκαλοῦτο ῥήτορες.

Ἡ λέξις διπλωματία, ἥτις εἶναι ἐν χορήσει εἰς ἅλας σχεδὸν τὰς νεωτέρας γλώσσας, παράγεται ὡς λέγουσιν ἐκ τοῦ διπλῶνω, ἀναφερομένου κυρίως εἰς ἐπίσημα ἔγγραφα ἐκδιδόμενα εἰς σπουδαίας περιστάσεις. Σήμερον δὲ διπλωματία σημαίνει τὸν τρόπον ἢ τὴν τέχνην τοῦ διαπραγματεύεσθαι καὶ συνά-

πταιν σχέσεις καὶ συνθήκας μεταξὺ τῶν ἔθνων, ἐπὶ τῶν βάσεων τοῦ διεθνoῦς δικαίου.

Οἱ διπλωματικοὶ πράκτορες, διακροῦνται εἰς τέσσαρες, ὡς γνωστὸν, κλάσεις.

4) Πρέσβεις (Ambassadeurs), ὧν ὁμοιοβάθμοι εἶναι οἱ nuncios τοῦ Πάπκ.

2) Ἐκτακτοὶ ἀπεσταλμένοι καὶ πληρεξούσιοι ὑπουργοί, (Envoys extraordinaires et ministres plénipotentiaires.)

3) Πρόεδροι (!!) ὑπουργοί (Ministres résidents). (Τοιοῦτον τίτλον παρεδέχθη τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργείον ὅτε τὸ 1855 ἀπέστειλε τὸν κ. Α. Γ. Κουντουριώτην εἰς Κωνσταντινούπολιν.

4) Ἐπιτετραμμένοι τὰς ὑποθέσεις, Chargés d'affaires).

2

Αἱ ἑξωτερικαὶ σχέσεις τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ἦσαν ἀείποτε περισπούδαστον ἀντικείμενον τῶν διεπόντων τὰς τύχας τοῦ μεγάλου ἐκείνου Κράτους καὶ κυρίως τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ. Γνωστὸν εἶναι πόσον οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πράκτορες τῆς Βρετανικῆς Κυβερνήσεως εἰσὶν ἄγρυπνοι φύλακες τῶν μεγάλων αὐτῆς συμφερόντων, καὶ μεθ' ὁποσούτου ζήλου ἐκτελοῦσι τὸ ἀνατεθειμένον αὐτοῖς καθήκον ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου ὑπαλλήλου. Τὸ σημαντικὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸ μόνιμον τῆς θέσεως τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπαλλήλου, τὴν ἐπαρκῆ αὐτοῦ ἀντιμισθίαν καὶ τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἐνόσω ἐκτελεῖ εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον του, ἡ θέσις του εἶναι στερεὰ, οἷονδ' ἴσως ὑπουργεῖον καὶ ἂν κληθῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ τόπου. Ἀπαξ μόνον, καθ' ὅσον ἐνθυμούμαι, κατηγορήθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων πρό τινων ἑτῶν ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν λόρδος Ρώσσελ, ὅτι ἀνεκάλεσε τὸν δοκιμώτατον διπλωμάτην Σερ Χόδσον ἀπὸ τῆς διευθύνσεως τῆς ἐν Τουρίνῳ Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, ὅπως δώσῃ τὴν θέσιν ταύτην εἰς τινὰ τῶν οἰκείων του. Ἀλλὰ τὰ παραδείγματα ταῦτα εἰσὶ σπάνια.

Ἀγρύπνως ἐπιτηροῦσα ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πράκτορας αὐτῆς, καὶ ἐνδελεχῶς μεριμνῶσα περὶ τῆς ἑξωτερικῆς ὑπηρεσίας της, ἀπέστειλε τὸν Αὐγουστον καὶ Σεπτέμβριον τοῦ 1869 ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Βρετανοὺς Πρέσβεις, ἐξαιτουμένη πληροφορίας κυρίως περὶ τῶν ἐξῆς ζητημάτων· Περὶ προσόντων καὶ ἐξετάσεων τῶν ἀκολουθῶν (attachés). Περὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὀφείλουσι νὰ ὑπηρετῶσιν ἀμισθί. Περὶ τοῦ χρόνου ὅτε ὀφείλεται αὐτοῖς προβιθασμὸς εἰς τὴν θέσιν γραμματέως, καὶ τέλος περὶ τῆς ἀντιμισθίας, ἥτις πρέπει νὰ τοῖς χορηγηθῇ.

Ἀλλ' ἡ ἐγκύκλιος προβαίνουσα εἰς ἀπώτερον ζητεῖ

πληροφορίας περὶ τῆς δαπάνης τῆς ἀναγκαιούσης γὰρ πρὸς διατροφήν τῶν ἰδίων Πρέσβων καὶ σύγκρισιν τῶν σημερινῶν ἐξόδων ἐκάστου, πρὸς τὰ τοῦ 1850 ἔτους. Ὅπως φθάσῃ δὲ ἡ Κυβέρνησις εἰς ἐν ὁριστικὸν συμπέρασμα ἐζήτησε ταυτοχρόνως παρὰ τῶν πρέσβων πληροφορίας καὶ περὶ τοῦ μισθοῦ τῶν πρέσβων τῶν ἄλλων ἔθνων ἐν ταῖς αὐταῖς πρωτεύουσαις.

Αἱ ἀπαντήσεις τῶν διπλωματικῶν πρακτόρων τῆς Ἀγγλίας ἐδημοσιεύθησαν ἀρτίως ἐν Λονδίνῳ, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλέγω τὰς περιεργότερας, ἢ μᾶλλον τὰς ὁπωσοῦν ἐνδιαφερούσας τοὺς ἀναγνώστας τῆς *Παρθώρας*.

3

Ὁ ἐν Μονάχῳ τῆς Βαυαρίας Πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας, Σερ Χάουαρδ, ἀπὸ τεσσαρακονταετίας σχεδὸν διατελὼν εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον, φρονεῖ ὅτι οἱ πλέον πεπαιδευμένοι δὲν εἶναι πάντοτε οἱ καλλίτεροι διπλωματικοὶ ὑπάλληλοι. Προτιμᾷ δὲ ἐκείνους, οἵτινες λαβόντες καλὴν ἀγωγὴν ἐν γένει καὶ κατέχοντες ἰδιαζούσας τινὰς γνώσεις καὶ πλεονεκτήματα, συγκερνῶσι τὴν ὀξύνοιαν μετὰ τῆς ἐπιτηδειότητος καὶ τῆς κρίσεως, ἀναμιγνύονται μετὰ τῆς κοινωνίας καὶ ἀποκτῶσι πρακτικὰς γνώσεις τοῦ κόσμου, καὶ τὴν τέχνην τοῦ συμπεριφέρεσθαι μετὰ τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ πρέσβεις καὶ οἱ πληρεξούσιοι ὑπουργοὶ ἔχουσι τὸ δικαίωμα διμήνου ἀπουσίας ἐκ τῆς θέσεώς των κατ' ἔτος. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχουσι καὶ οἱ γραμματεῖς τῶν πρεσβειῶν, μετὰ τοῦ προνομίου νὰ ἐνῶσι τὰς δύο ἀδείας εἰς μίαν, καὶ νὰ ᾧσιν ἀπόντες τέσσαρας διαρκῶς μῆνας, ἀνὰ δύο ἔτη. Τὸ προνόμιον τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς Πρέσβεις.

Ὁ ἐν Μεδρίτῃ ἐπιτετραμμένος φρονεῖ ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ λίαν ἐσφαλμένη ἰδέα ἐπικρατεῖ περὶ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διπλωματικῶν ὑπαλλήλων. Ἐν γένει νομίζεται ὅτι οὗτοι, ἐνῶ λαμβάνουσιν ἀδρόους μισθοὺς, μικρὰν μόνον ἐργασίαν ἐκτελοῦσιν. Ἡ δαπάνη τῆς διατροφῆς ἐδιπλασιάσθη καὶ ἴσως ἐτριπλασιάσθη ἀπὸ τοῦ 1848, κυρίως δὲ ἐπολλαπλασιάσθησαν αἱ χρηματικαὶ αἰτήσεις συνδρομῶν διὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς, συνδρομὰς καὶ δῶρα εἰς τοὺς ὑπηρετας τῆς Αὐλῆς. Διὰ μόνης τῆς σημερινῆς ἀντιμισθίας των εἶναι ἀδύνατον, φρονεῖ, νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰ δαπάνας των οἱ κατώτεροι ὑπάλληλοι. Περιβαίνει δὲ τὰ συμπεράσματά του διὰ τῆς παρατηρήσεως, ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διπλωματικὴ ὑπηρεσία δὲν εἶναι ἐστρωμένη με' ῥόδα, καὶ ὅτι ὁ ἀκόλουθος Πρεσβείας, τοῦ ὁποίου τὸ δυσκολώτερον καθήκον ὑποτίθεται ὅτι εἶναι νὰ διευθύνῃ τὸ κοτελιὸν, εἶναι σήμερον τόσον σπάνιος, ὅσον ἡ φυλὴ τῶν Μεγαθηρίων καὶ τῶν Ἰχθυοσχύρων.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Πρεσβειῶν δ' ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρέσβυς Κ. Ἐλλιοτ, φρονεῖ ὅτι οἱ σημερινοὶ μισθοὶ ἐπαρκοῦσιν ὅπως ζῶσιν ἀξιοπρεπῶς, ἀν καὶ ὅσον ὑψηλότερα εἶναι ἡ θέσις τοσοῦτον ἡ δυσκολία αὐξάνει. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι αἱ ἐκτακτοὶ δαπάναι εἶναι ἐκτὸς παντὸς λόγου. Προκειμένου φέρ' εἰπεῖν ὁ πρέσβυς νὰ ἔχη κλίσιν πρὸς συλλογὴν ἀρχαιοτήτων, χειρογράφων καὶ τὰ παρόμοια, ἢ νὰ πληρώνη παλαιὰ χρέη, ἢ νὰ βάλλῃ κατὰ μέρος διὰ τὴν οἰκογένειάν του, ἢ σημερινὴ ἀντιμισθία εἶναι ὅλως ἀνεπαρκής.

Ἡ θέσις τῶν ὑποδεστέρων ὑπαλλήλων εἶναι ἐτι χείρων καὶ διὰ τοῦτο ἀξία τῆς συντόνου προσοχῆς τῆς Κυβερνήσεως, κυρίως ἕνεκα τῆς σμικροτάτης καὶ ἀπωτάτης ἐλπίδος προοιδιασμοῦ. Περί τοὺς 85 ἕως 90 Γραμματεῖς καὶ Ἀκόλουθοι περιμένουσι προοιδιασμόν ἐκ τῆς κενώσεως θέσεων 24 μόνον Πρέσβων, καὶ 8 Ἐπιτετραμμένων καὶ Γενικῶν Προξένων. Οἱ ἀρχιότεροι, πρῶτος, δεύτερος καὶ τρίτος Γραμματεῖς Πρεσβειῶν, ὑπηρετοῦσιν ἤδη ἀπὸ δεκαετίας καὶ ἐπέκεινα, καὶ πρὶν φθάσωσιν εἰς βαθμὸν Πρέσβεως θέλουσιν ἔχει τριάκοντα ἐτῶν ὑπηρεσίαν, ἴσως καὶ ἐπέκεινα.

Ὁ ἐν Βιέννῃ Πρέσβυς, Λόρδος Βλουμφίλδ, συνιτᾷ τὸν διορισμὸν τακτικῶν μεταφραστῶν ἐν ἐκάστη Πρεσβείᾳ.

Ὁ ἐν Πετροπόλει Πρέσβυς, Σίρ Βουκάναν, ἀναφέρει ὅτι πρό τινων ἐτῶν ἡ γνῶσις τῆς γλώσσης τοῦ τόπου, ἦν ὅλως ἄχρηστος εἰς τοὺς ἐν Πετροπόλει διαπεπιστευμένους διπλωματικούς Πράκτορας· ἀλλ' ἡ μεταβολὴ ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὸ πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν ἐν γένει σύστημα τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ἡ ταχεῖς ἀνάπτυξις τῆς Ῥωσικῆς φιλολογίας καὶ τῆς ὁσημέραι αὐξανούσης ἐπιρροῆς τοῦ τύπου, καθιστῶσι τὴν μάθησιν τῆς γλώσσης τοῦ τόπου ἀπαραίτητον. Ὁ μισθὸς τοῦ ἐν Πετροπόλει ἀρχηγοῦ τῆς Βρετανικῆς Πρεσβείας, ἦν Αἶραι Στ. 10,000, ὅτε αὗτος εἶχε βαθμὸν Πρέσβεως Α'. τάξεως (Ambassadeur). Σήμερον ὁ Πρέσβυς εἶναι Β'. τάξεως, καὶ λαμβάνει μισθὸν Αἶρ. Στ. 7,800 κατ' ἔτος.

4.

Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὸ οὐσιωδέστερον ἀντικείμενον, τῆς δαπάνης τοῦ ζῆν ἐν ταῖς ξέναις πρωτευούσαις, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τοῦ 1850 ἔτους.

Ὁ ἐν Βιέννῃ Πρέσβυς γράφει ὅτι σήμερον ἀπαιτοῦνται τὰ διπλὰ ἐξοδα συγκρινόμενα μὲ τὰ πρὸ 40 ἐτῶν ἀνυχαιοῦνται. Τὰ ἐνοίκια ἐδιπλασιάσθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα 20 ἔτη, ὡς καὶ τὰ ἐξοδα ἀμάξης, ἵππων καὶ ἐπίπλων. Ἡ δαπάνη τῆς διατροφῆς εἶναι κατὰ ὀγδοήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἀνωτέρα τῆς τοῦ 1850.

Ἐν Μονάχῳ ἡ δαπάνη κῆξησε κατὰ 60 ἢ 70 ἐπὶ

τοῖς ἑκατὸν, καὶ ἄγχιος Γραμματεὺς Πρεσβείας, δ' δύνατον νὰ ζήσῃ μὲ ὀλιγωτέρας τῶν 500 ἢ 600 λιρῶν κατ' ἔτος.

Ὁ ἐν Βρυξέλλαις δεύτερος Γραμματεὺς τῆς Πρεσβείας, ἔχων μισθὸν 250 λιρῶν κατ' ἔτος, ἐξοδεύει 1370 λίρας, χωρὶς νὰ δίδῃ συναναστροφάς. Ὁ ἅμισθος ἀκόλουθος τῆς ἰδίας Πρεσβείας δαπανᾷ 325 λίρας κατ' ἔτος.

Ὁ ἐν Ρίῳ Ιανεῖρω τῆς Βραζιλίας Πρέσβυς γράφει ὅτι τὰ ἐξοδα τοῦ ζῆν ἐδιπλασιάσθησαν ἀπὸ τοῦ 1850, τὰ δ' ἑκτακτα, οἶνον ἵππων καὶ ἀμάξης, ἐτετραπλασιάσθησαν. Φρονεῖ δὲ ὅτι ἀνετώτερον ἡδύνατο νὰ ζῇ μὲ 1000 λίρας ἐν Λονδίῳ, παρὰ μὲ 2000 ἐν Ρίῳ Ιανεῖρω.

Ὁ Λόρδος Λάυονς γράφει ἐκ Παρισίων ὅτι αἱ δαπάναι εἰσὶ σήμερον διπλάσαι τῶν τοῦ 1850.

Ὁ ἐν Ἀμβούργῳ, ὅτι οἱ ἐκεῖ τραπεζίται καὶ μεγάλεμποροι δεικνύουσιν ἀπὸ τινος καιροῦ τάσιν πρὸς ὑπερβολικὴν πολυτέλειαν εἰς ἀμάξας, ἵππους, συναναστροφάς καὶ πολυτελῆ γέσματα. Αἱ κυρίαι των εἰσὶ κεκαλυμμέναι μὲ τοιαύτην ἀφθονίαν ἀδαμάντων καὶ πολυτίμων λίθων, ὅσην εἰς μόνον βασιλικὰς συναναστροφάς δύναται τις νὰ ἴδῃ ἀλλαχοῦ.

Ὁ ἐν Φλωρεντίᾳ γράφει ὅτι αἱ δαπάναι ἐκεῖ σήμερον εἰσὶ τριπλάσαι τῶν τοῦ 1850.

Ὁ ἐν Βερολίῳ Λόρδος Λόφτους γράφει, ὅτι ἀπαιτοῦνται 500 λίραι διὰ ν' ἀγοράσῃ τις ὅ,τι ἡδύνατο κατὰ τὸ 1837 νὰ προμηθευθῇ ἀντὶ 300 λιρῶν. Τὰ ἐνοίκια ἐδιπλασιάσθησαν καὶ ἡ ζωὴ ἐν γένει δαπανηρωτέρα εἰς ὅλας τὰς κλάσεις, κυρίως ἕνεκα τῆς πολυτελείας τῆς Αὐλῆς. Ἡ πολυτέλεια τῶν κυριῶν τῆς ἀνωτέρας τάξεως ὑπερβαίνει πάντα ὅρον, καὶ μέγιστα ποσὰ δαπανῶνται ὅπως ὑπερβῇ ἡ μία τὴν ἄλλην κατὰ τὴν πολυτέλειαν τῆς ἐνδυμασίας εἰς τοὺς τακτικῶς διδομένους ἐξ ἡμερῶν ὑπὸ τῆς Αὐλῆς.

Ὁ ἐν Ῥώμῃ Ὁδὸ Ῥώσσελ γράφει ὅτι αἱ δαπάναι εἰσὶ σήμερον διπλάσαι τῶν τοῦ 1850. Τὰ αὐτὰ γράφει καὶ ὁ ἐν Πετροπόλει Πρέσβυς, προσθέτων ὅτι οὐδαμοῦ τῆς Εὐρώπης ἡ πολυτέλεια τῶν ἐνδυμάτων τῶν κυριῶν ἐφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὑπερβολικῆς δαπάνης, κυρίως εἰς τὰς ὑπὸ τῆς Αὐλῆς καὶ τῶν Ῥώσων μεγιστάνων διδομένας συναναστροφάς.

Ὁ ἐν Δρέσδᾳ Ἐπιτετραμμένος γράφει ὅτι δαπανᾷ κατ' ἔτος ὀχι ὀλιγωτέρας τῶν 2000 λιρῶν, ἐνῷ ὁ μισθὸς του εἶναι 950 μόνον.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία πληρώνει ἐνιαυσίως εἰς τοὺς Πρέσβεις 441,000 λιρῶν ἐκτὸς τοῦ ἐνοικίου. Ὁ μεγαλύτερος μισθὸς Πρέσβεως εἶναι ὁ τοῦ ἐν Παρισίοις, 40,000, καὶ ὁ τοῦ Γραμματέως, 1200 λίραι. Ἐν ταῖς λοιπαῖς πρωτευούσαις οἱ μισθοὶ τῶν Πρέσβων εἶναι οἱ ἀκόλουθοι·

Τοῦ ἐν Βιέννῃ	9,200	Λίραι.
» Πετρούπολιν	9,000	»
» Κωνσταντινουπόλιν	8,000	»
» Βερολίνο	8,000	»
» Πεκίνο	6,000	»
» Φλωρεντία	5,600	»
» Οὐκσιγκτῶν	5,600	»
» Μαδρίτη	5,600	»
» Τεχεράνη (Περσία)	5,000	»
» Λισαβῶν	4,400	»
» Ρίον Ιανείρων	4,700	»
» Βρυξέλλαις	4,000	»
» Κοπενάγη	4,000	»
» Αἶγην (Ὀλλανδία)	4,000	»
» Μονάχον	4,000	»
» Ίεδω (Ιαπωνία)	4,000	»
» Στοκχόλμη	3,400	»
» Ἀθήναις	3,800	»
» Βέρνη (Ἑλβετία)	2,800	»
» Ρώμη	4,000	»

5.

Αἱ δαπάναι τῆς διπλωματικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἄλλων ἔθνων εἶναι ὡς ἑξῆς·

Ἡ Γαλλία διατηρεῖ τριάκοντα πρεσβείας, ὧν ἡ δαπάνη ἀναδίδει εἰς 131,700 λίρας κατ' ἔτος. Ὁ μισθὸς τῶν ἐν Λονδίνο καὶ Πετρούπολιν πρεσβέων εἶναι 11,000 λίραι κατ' ἔτος. Εἰς τοῦτον δὲ πληρώνονται καὶ τὰ ἐξόδα τῶν συναναστροφῶν, ἃς δίδει ἐνίοτε εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρωσίας καὶ τὰ μέλη τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας.

Ἡ Αὐστρία διατηρεῖ 21 πρεσβείας, δαπανῶσα εἰς αὐτάς κατ' ἔτος 76,884 λίρας. Ὁ ἐν Λονδίνο πρέσβυς αὐτῆς λαμβάνει 7,810 λίρας καὶ ὁ σύμβουλος τῆς πρεσβείας 720. Ὁ δὲ ἐν Γαλλίᾳ μετὰ τῶν ὑπαλλήλων του λαμβάνουσι 10,000 λίρας.

Ἡ Πρωσία διατηρεῖ 27 πρεσβείας, ὧν ἡ ἐνικυσία δαπάνη ἀναδίδει εἰς 83,110 λίρας. Ὁ ἐν Λονδίνο πρέσβυς λαμβάνει 6,450 λίρ. Οἱ μισθοὶ τῶν ἐν Παρισίοις καὶ Πετρούπολιν πρεσβέων εἰσὶν οἱ αὐτοί.

Ὁ ἐν Πετρούπολιν πρέσβυς τῆς Ἰταλίας, μετὰ διατῇ διαμονῇ, ἐζήτησε νὰ μετατεθῇ εἰς Βερολίνον μὴ δυνάμενος νὰ ζήσει διὰ τοῦ μισθοῦ λίρων 5,400 τὸν ὅποιον ἐλάμβανεν.

Ὁ ἐν Λονδίνο πρέσβυς τῆς Ρωσίας, λαμβάνει 7,880 λίρων, ὁ τῆς Τουρκίας 5,385 λίρας, καὶ ὁ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς 3,591 λίρας.

Ἡ Δανία διατηρεῖ ὀκτὼ πρεσβείας, δαπανῶσα 18,000 λίρων. Ὁ ἐν Λονδίνο πρέσβυς αὐτῆς ἔχει μισθὸν 2,927 λίρων.

Τὸ Βέλγιον διατηρεῖ 16 πρεσβείας, ὁ δὲ ἐν Λονδίνο πρέσβυς του λαμβάνει 2,320 λίρ. μισθόν.

Ἡ Πορτογαλλία διατηρεῖ 13 πρεσβείας, ὧν ἡ ἐνικυσία δαπάνη ἀναδίδει εἰς 26,513 λίρας.

Ὁ ἐν Λονδίνο πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος λαμβάνει 1,500 λίρας μισθόν καὶ ἔχει ἕνα μόνον γραμματέα· ἀλλ' ἡ μόνη διαρκὲς πρεσβεία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλιν, ἧς ὁ ἀρχηγὸς λαμβάνει 1,963 λίρων μισθόν. Αἱ ἐπίλοιποι πρεσβεῖαι κητηρήθησαν ἐπὶ τῆς μεσοβυζαντινῆς, ἐσυστήθησαν δὲ ἐκ νέου μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς Α. Μ. Γεωργίου τοῦ Α'. Τὸ κατ' ἐμὲ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔχω περὶ τῆς χρησιμότητος τῶν πρεσβειῶν, καὶ εἰμὶ θερμὸς ὁπαδὸς τῆς διατηρήσεως τῶν ἀναγκαιοτέρων, ἐπὶ τῷ ὄρω ὅμως νὰ διπλασιασθῶσιν οἱ νῦν διδόμενοι γλίσχροι μισθοί, δι' ὧν εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ζήσωσιν εὐπρεπῶς καὶ νὰ διατηρήσωσι τὴν ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν οἱ ἀρχηγοὶ των. Πολλάκις ἤκουσα τοῦ ἐν Λονδίνο ὁμογενεῖς νὰ ἐκφράζωσι τὴν ἀπορίαν καὶ τὸν θαυμασμόν των, πῶς ἠδύναντο οἱ ἡμέτεροι πρέσβεις ν' ἀποζῶσι διὰ 1,500 λίρων εἰς τὴν Ἀγγλικὴν πρωτεύουσιν· τὸ αὐτὸ δὲ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς ἐν Οὐκσιγκτῶν, Παρισίοις καὶ Πετρούπολιν πρεσβεῖας. Ἄνευ τῶν πρεσβειῶν ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ καὶ ἡ πολιτικὴ σημασία τῆς Ἑλλάδος θέλει μειωθῇ, καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῆς θείλουσιν ἀναμφιβόλως ὑποστῆ ζήμειν οὐχὶ μικρὰν, ἐκτὸς ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ μορφώσωμεν διπλωμάτας διὰ τὸ μέλλον, ἄνευ τοῦ πρακτικοῦ σχολείου τῶν ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ πρεσβειῶν. Ὅστις κτύπησεν, ὡς ὁ ὑποφαινόμενος, νὰ ἀναγνώσῃ τὰς ἐκ Παρισίων ἐκθέσεις πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Ἀλεξ. Μαυροκορδάτου καὶ τὰ ἐκ Λονδίνου, Πετρούπολεως καὶ Κωνσταντινουπόλεως ἑγγράφα τοῦ Τρικρούπη, Ζωγράφου καὶ Μεταξῆ, ἀδύνατον νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἐμὲ συμπέρασμα. Ὁ Μεταξῆς τοσαῦτα συμφέροντα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀντιπροσωπεύων εἰς τὴν ὀθωμανικὴν πρωτεύουσιν, μόλις ἠδύναντο διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένου προσωπικοῦ νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰς μεγάλας τῆς ὑπηρεσίας ἀνάγκας. Διὸ, ὅτε ὁ ἐπὶ τῶν ἑξῶτ. ὑπουργὸς κατὰ τὸ 1852 ἢ 1853 τῷ ἐσύστησεν ὡς κατάλληλον διὰ τὸ γράφειον τῆς διερχομένης, ἀξιότιμόν τινα κύριον, κατέχοντα μὲν τὸ πολύτιμον πλεονέκτημα τῆς γνώσεως Ἀσιατικῶν γλωσσῶν, ἀλλὰ χωλὸν τὸν ἕνα πόδα, ὁ Μεταξῆς ἀπήντησεν ἀμέσως τῷ ὑπουργῷ διὰ τῆς ἑξῆς χαρακτηριστικῆς ἐπιστολῆς·

Κύριε ὑπουργέ!

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀρ.—ἑγγράφον τῆς Υ. Ε. δι' οὗ μοι συνιστᾷ διὰ τὸ γραφεῖον τῆς διερχομένης τὸν Κύριον Μ., λαμβάνω τὴν τιμὴν τὰ

ως εἶπω ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις ἀπαιτεῖ ὁ-
καλλήλους καὶ μάλιστα διερμηνευτικούς, οὐχί
μὲν ὅτι, ἀλλὰ μὲν τέσσαρας, εἰ δυνατόν
πύδας.

Λέξασθε κτλ.

A. ΜΕΤΑΞΕΑΣ.

Ἀλλὰ παρεξέτράπην, ὥς βλέπω, τοῦ προκειμένου,
καὶ ἐν τούτοις οὐδεμίαν διάθεσιν ἔχω νὰ ἐπανέλθω
εἰς τοὺς Ἀγγλους διπλωμάτας. Ὀλίγας γραμμὰς εἰ-
σέτι περὶ τῶν ἡμετέρων, καὶ τελειώσω. Εἰμί, ὥς
εἶπον, ὁπαδὸς καὶ θιασώτης τῆς διατηρήσεως τῶν ἐν
τῇ ἀλλοδαπῇ πρεσβειῶν, σπουδαίων καὶ μονίμων.
Ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ φρονῶ ὅτι αἱ ἀμφίβοι, οὕτως
εἰπεῖν, πρεσβεῖται καὶ κυρίως αἱ ἄμισθοι, ὥς ἡ τοῦ
Κ. Δ. Σχινᾶ ἄλλοτε ἐν Μονάχῳ καὶ Βιέννῃ συγχρό-
νως, καὶ ἡ τοῦ Γρ. Ὑψηλάντου σήμερον, διαπεπι-
στευμένου καὶ ἐν τῇ Αὐλῇ τῆς Βιέννης καὶ ἐν τῇ
τοῦ Βερολίνου, βλάβην μᾶλλον προξενούσιν εἰς τὸ
ἔθνος, μὲν ὅλην τὴν φιλοπατρίαν τῶν διευθυνόντων
αὐτάς. Ὅτε ἐγνώσθη ἐν Βερολίνῳ ὅτι ὁ ἐκεῖ Ἑλλ.
πρέσβυς ἀντιπροσώπευε καὶ ἐν Βιέννῃ τὴν Ἑλλάδα,
αὐλικός τις Πρώσσοις ἀνεφώνησε· «Λοιπὸν τὰ τη-
λεβόλα τῆς Σαδόδας, δὲν ἀντήχησαν μέχρις Ἀ-
θηνῶν!»

A. Ν. ΜΠΟΤΑΣΗΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΕΡΜΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ ΔΙΔΗΨΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ Α' ΚΑΙ Β' ΜΕΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ.

Ἡ ἑλληνικὴ χώρα διὰ τὴν εἰς τὰ βᾶθη αὐτῆς ὑ-
παρξιν ἑφαιστείου πυρὸς καὶ μεταλλικῶν οὐσιῶν ἔ-
χει πολλαχοῦ παντὸς εἶδους θερμὰ λουτρά ¹⁾, ὧν ἡ
ιαματικὴ δύναμις ἦτο γνωστὴ τοῖς ἀρχαίοις καὶ
λίαν εὐεργετικὴ τοῖς πάσχουσιν. Ἰσως καὶ νῦν ἔτι
τὰ λουτρά ταῦτα, παραβαλλόμενα πρὸς τὰ τῆς δυ-
τικῆς καὶ βορείου Εὐρώπης, εἰσὶν, ἂν ὅχι καλλίτε-
ρα, τοῦλάχιστον ἴσα αὐτοῖς. Καὶ ὅμως ἡ ἱαματικὴ
ἐκάστου τούτων δύναμις οὔτε ἐξετάσθη ἔτι δεόν-
τως πρὸς τῶν χημικῶν, οὔτε χρήσιμα πάντα τοῖς
πάσχουσιν εἰσὶ, τὸ μὲν διὰ τὴν ἀγνοίαν τῆς φύσεως
ἐνὸς ἐκάστου, τὸ δὲ καὶ διὰ τὸ ἐπικίνδυνον τῆς εἰς
αὐτὰ προσελεύσεως. Τούτου ἕνεκα οἱ ἡμέτεροι ἱατροὶ

συνιστῶσι συνήθως τοῖς παρ' ἡμῖν πάσχουσι τὰ τῆς
Εὐρώπης καὶ ὀλίγα μόνον τῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅσα
κάλλιον τῶν ἄλλων γινώσκουσιν, οἱ δὲ φαρμακο-
ποιοὶ κομίζουσιν ἐξ Εὐρώπης ἀδραεῖς δαπάναις ἱαμα-
τικά ὕδατα, ἅπερ ἐνταῦθα εὐκολώτατα καὶ ταχύ-
τερον ἠδύναντο νὰ λαμβάνωσιν ἀπὸ τῶν ἱαματικῶν
τῆς Ἑλλάδος πηγῶν, ἂν τούτων ἡ φύσις ἦτο ἀκρι-
βῶς γνωστὴ καὶ τὰ τῆς μεταφορᾶς μέσα εὐκολα. Μό-
λις τὰ τῆς Κύθου καὶ Αἰδηψοῦ εἰσὶ προσιτὰ τοῖς
τολμηροτέροις τῶν πασχόντων διὰ τὴν τῆς θαλάσ-
σης εὐκολίαν καὶ διὰ τὴν ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν ἐν
νήσοις ἀσφάλειαν ἀπὸ τῆς ληστείας. Ἀλλ' ὅπως
καὶ οὗτοι κακοπαθοῦσιν ἐκ τῆς παντελοῦς ἐλλεί-
ψεως τῶν πρὸς τὸ ζῆν μέσων· ὅπως ἀκριβῶς πλη-
ρώνουσι τὴν ὀλιγοχρόνιον αὐτῶν διαμονὴν ὑπὸ τὰ
ἐλλεινὰ παραπήγματα καὶ τοὺς ὀλίγους, μικροὺς καὶ
ἀκαθάρτους ἐνίοτε καὶ πενιχροὺς οἰκίσκους τῶν λου-
τρῶν τούτων, ὧν οἱ κύριοι οὐδὲ νὰ ὠφεληθῶσιν ἐξ
αὐτῶν οἶδασιν· ὅπως καρδιακυπήματα ἐκ τοῦ φό-
βου τῆς ληστείας αἰσθάνονται οἱ ἔχοντες τὴν ἀτυ-
χίαν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰ τῆς Ἰπάτης μάλιστα λου-
τρά, εἰπάτωσαν αὐτοὶ οἱ προσελθόντες εἰς τὰ τῆς
Ἑλλάδος θερμὰ ὕδατα.

Καὶ ὅμως ὑπῆρχε χρόνος ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἐλ-
ληνικῇ χώρᾳ, οὐχὶ ὅτε ἦνθαι καὶ εὐδαιμόνει αὕτη,
ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ πολιτικῇ καὶ κοινωνικῇ παρακμῇ
αὐτῆς, ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς Ῥωμαϊκοῖς, ὅτε ὁ μὲν
πλοῦτος καὶ ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας ἦτο μικρὸς, τὰ
δὲ γράμματα καὶ αἱ τέχναι εὐρίσκοντο ἤδη ἐν πα-
ρακμῇ. Ὑπῆρχεν ὅμως τότε πλήρης ἀσφάλεια εἰς
ἐγγωρίους καὶ ξένους· ὑπῆρχεν ἔφεσις πρὸς τὴν εὐ-
ζωίαν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν τῆς φύσεως ἀγαθῶν· ὑ-
πῆρχε φιλεργία καὶ σπουδὴ πρὸς ἐντιμον πορισμὸν
τῶν εἰς τὸν βίον ἀναγκαίων. Οἱ χρόνοι οὗτοι εἶναι
τοῦ α' καὶ β' μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, ὅτε μετὰ τοὺς
ἐμφυλίους τῶν Ῥωμαίων πολέμους, καὶ ἕνεκα τού-
των κυρίως, ἐπῆλθεν ἡ παντελής σχεδὸν τῆς χώρας
ἐρήμωσις ¹⁾· διότι ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς χώραις ἐγέ-
νοντο οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι τῶν Ῥωμαίων ὑπὲρ τῆς ἀρ-
χῆς ἢ μᾶλλον τῆς κοσμοκρατορίας ἀγῶνες, οὓς ἡ-
γωνίσθησαν μετὰ πολλὰς μυριάδας στρατοῦ πρῶτον
ὁ Σύλλας κατὰ Μιθριδάτου τὸ 87 π. Χ., μετ' αὐ-
τοὺς ὁ Πομπήιος κατὰ Καίσαρος τὸ 48, εἶτα ὁ
Βρούτος καὶ Κάσσιος πρὸς τὸν Ὀκταβιανὸν καὶ
Ἀντώνιον τὸ 43, καὶ τελευτήτων οἱ δύο οὗτοι πρὸς
ἀλλήλους τὸ 31 ἐν Ἀκτίῳ. Ἀλλὰ μετὰ τοὺς πολέ-
μους τούτους ἰδρύθη ἐν Ῥώμῃ ἡ μοναρχία, ἥτις ἐ-

¹⁾ Ο Γερμανὸς Fiedler ἐν τῇ Β' τόμ. σελ. 381 τῆς περι-
γήσεως του εἰς τὴν Ἑλλάδα ποιεῖται λόγον περὶ τῶν ἑλληνικῶν
ἱαματικῶν ὑδάτων. Ὁ κ. Λάνδερερ ἐξέδωκε τὸ 1836 ἐν Ἀθή-
ναις περιγραφὴν τῶν ἐν Ἰπάτῃ, Αἰδηψῷ καὶ Θερμοπύλαις θερ-
μῶν ὑδάτων, καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς τὸ 1843 ἰδίαν πραγματείαν πε-
ρὶ τῶν Heilquellen Griechenlands ἐν Νορμπεύργῃ. Ὁ δὲ Ρόσς
περιγράφει τὰ τῆς Ἰπάτης καὶ Αἰδηψοῦ ἐν τοῖς Königsreisen
2, 82.

¹⁾ Τὰ τοῦ Πλουτάρχου, γράφοντος περὶ τὸν 6' μ. Χ. αἰῶνα
«Μόλις ἂν νῦν ὅλη ἡ Ἑλλὰς παράσχοι τρισχιλίους ὁπλίτας ἑ-
σους ἢ Μαγαρέων μία πόλις ἐξέπεμψεν εἰς Πλαταιάς» ἐν τῇ πε-
ρὶ ἐκκληλ. μυστηρίων κερ. 8. φαίνεται μὲν ὑπερβολικῶς, ἀλλὰ
δὲν ἀπέχουσι πολὺ τῆς ἀληθείας.